

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Faust

Citation: Hjortø, Knud: "Faust", i Hjortø, Knud: *Faust*, 1921, s. 106. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_11-shoot-idm139906163981040/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Faust

To mænd trådte bort under grenen; der blev et passende hul mellem dem, stort nok til en mand. Den gale blev hentet frem, han tog den blinde ved hånden.

Her er det, sæ først den blinde.

Her er det, gentog den gale.

De stillede sig ved grenen; Henrik stod også stille; sækken blev taget af hans hoved, og han gav slip på sine to uglade venner og så på de to andre, der nu skulde gøre ham den sidste vennetjeneste. Den blinde var alvorlig, han famlede rebet til sig fra Henriks ryg og gav det til den gale, der leende gjorde anstalter til at kaste det over grenen.

Du måtte ønske, sæ Henrik til den blinde, — at du var som han dær. Dit mørke er kun et tyndt flor, som alting går lige igennem; hans hode er som en slukket lygte; rundt om sig skimter han lys fra andre mennesker, og han forsøger at gøre som de, ondt og godt, som det kan falde, men han ved ikke, hvad han gør, og han behøver ikke at glemme det. Men du vil huske alting, og jeg kan sige dig, at du vil sove ilde i nat. Dog er det kun begyndelsen.

Uden for kresen stod en ung karl og pige, de var bægge høje og meget smukke. De lo ikke og havde ikke leet, men deres øjne havde hele tiden været med i det, der skete; de var så unge og så gode at se til, at de, der var ældre eller havde en dårlig samvittighed, havde tænkt: Når de to kan være med, så —. Da pigen hørte Henriks ord til den blinde og så folk vige tilbage om ham, tog hun karlen ved hånden og trængte sig frem sammen med ham; han fulgte villig med. Henrik så på dem, men de stansede ikke, deres sjæl var vel så hel og ren, at de var usårlige for hans blik. Pigen havde hørt hans ord; hun fandt, de lød

ondt, og hun tog en stor sten op fra jorden og sigtede efter Henriks mund.

Den gale havde imens slået rebet om grenen og begyndte at stramme det. Netop som det blev gjort, trængte en høj gammel høstkarl sig gennem mængden, han behøvede ikke at skubbe til folk, de gik til side af sig selv. Da han stod ved Henrik, så han tilbage på pigen, og hendes ansigt, der havde været blussende rødt af harme, blev blegt. Han tog sin le fra skulderen og skar med et snit rebet over. Karlen strakte højre hånd frem for at gribe ham i armen, hånden blev sort og faldt ned langs med hans side. Pigen bag ved ham tabte sin sten.

Henrik og høstkarlen så på hinanden; ingen forstod udtrykket i Henriks ansigt, men det så ud, som om han bad om noget, som blev nægtet. Høstkarlen gik tilbage gennem mængden; vejen for ham var blevet endnu bredere end før. Folk så på hans ryg, der var bred og stærk; kun to så lige ned i jorden, en karl med en sort hånd, og en pige med et dødblegt ansigt.

Ad den vej, der var blevet åbnet, gik nu Henrik bort. Den gale vilde efter ham, men blev holdt tilbage; den blinde stod under grenen og vendte forvirret sit døde blik til alle sider, hans hjælpeløse mund åbnede sig i hans blinde ansigt, og han sae: Gid man vel var død.

En gammel mand tog ham ved armen og førte ham bort; mængden spredtes langsomt og mumlende. Til sidst blev den unge karl og pige ene tilbage.

Grete, sae den unge mand, — hvor skal vi nu gå hen?

Hun vendte sit blege ansigt i den retning, hvor Henrik gik alene: Jeg ved kun et sted, Karl; vi må følge med ham. Vi har været onde mod ham, mod det ene menne-